

fra Rigsdagens Side, at være en Imødekommen af de Krav, som stilles fra Rigsdagens Side.

Med Hensyn til de Udtalelser, som ere faldne om Budgettet, kan jeg særlig henholde mig til Ordførerens Udtalelser derom, som jeg i et og alt kan slutte mig til. Jeg takker for den Tilslutning, de Ændringsforslag, der ere stillede af mig, have faaet, og jeg skal saa ganske kort omtale de Ting, som have været fremme her under Forhandlingerne.

Der har været Samraad om fri Rejser for Soldaterne. Denne Sag hersker der skøn Enighed om, og jeg ønsker netop, at Soldaterne skulle faa fri Rejse i Ferierne og har ønsket det i flere Aar. Nu synes der at være Udsigt til, at det skal lykkes ved en Bevilling, som Ministeriet for offentlige Arbejder kommer til at optage paa sit Budget.

Dernæst har der været et andet Samraad om, at Militærudgifterne skulde samles under et. Det tror jeg slet ikke er praktisk, og jeg tror, at det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klaussen), som talte derfor, i Virkeligheden ved sin Fremstilling beviste, at det ikke er praktisk. Han nævned alle de Paragraffer, paa hvilke de militære Forhold komme til at gøre sig gældende. Han nævned saaledes Indtægtsparagraffen 3. Der er opført en Indtægt, der stammer fra Militærvæsenet. Naa, det er ikke saa stor en Indtægt, der der findes, at den har saa overordentlig meget at sige, saa selv om man overførte den til § 22, kunde det vel nok lade sig gøre. Men værre bliver det, naar han kom til § 5 og nævned Krigstolden. Her er Tale om Millioner, der ere komne til Indtægt Aar efter Aar, og hvis de skulde opføres paa § 22, vilde man komme ind i et underligt Roderi paa den Udgiftsparagraf, baade hvad Indtægterne og hvad Udgifterne angaar. Ganske vist vilde Udgifterne synke betydeligt, hvis man førte disse Toldindtægter over paa § 22. § 6 med de 3 Officerer, der ere ansatte ved Postskibene, synes mig ikke at have stort med Militærvæsenet at gøre. For det Honorar, de oppebære, er som Vederlag for deres Tjeneste ved Postskibene; at det er særlig lille, meget mindre end en virkelig Lønning for Skibsførere, ligger i, at de samtids have deres Stilling som militære. Men det er altsaa nærmest en Fordel for Befordringsvæsenet at have dem saa billigt.

Hvad dernæst Statsgælden angaar, kunde man strides om, hvorvidt den stam-

mer fra Laan, der ere optagne til Jernbanevæsenet, eller Laan, der ere optagne i Anledning af Krig, og hvilken Part der er afbetalt o. s. v., det skal jeg slet ikke komme ind paa.

Hvad Udskrivnings- og Indkvarteringsvæsenet angaar, da tror jeg, at det vilde medføre en meget større Udgift, hvis man førte det over til Krigsministeriet, betydelig større. Jeg tror ikke, vi kunde arrangere det saa billigt, som det nu er ordnet. Men dernæst har man fra gammel Tid af ogsaa ment, at disse Ting skulde være under de civile Ministerier, for, som det den Gang hed, at sikre Befolkningen mod Krigsministeriets Vilkaarlighed, mod, at Krigsministeriet muligvis ved Udskrivningen kunde gaa alt for radikalt frem, og det samme gjaldt Indkvarteringen. Derfor mente man, at det var bedre, at saadanne Ting opførtes paa de civile Ministerier.

Jeg tror, som sagt, ikke, at det vil være praktisk at give sig til at omordne hele Budgettet, saaledes at alt bliver opført under § 22, som kun mere eller mindre direkte vedrører § 22. Og for saa vidt det ærede Medlem med alle disse Ting tager Sigte paa, at den Opgørelse af vore Udgifter paa §§ 22 og 23 og tilsvarende Afsnit af § 26, der her i Tinget er omdelt, ikke stemmer med de virkelige Forhold, har det ærede Medlem jo Ret, men det har den heller aldrig givet sig ud for, det gør heller ikke den Opgørelse, vi pleje at faa ved Finanslovens 2den Behandling. Den omdelte Statistik, eller hvad man vil kalde det, holder sig alene til den Opgørelse, som vi pleje at faa ved den Lejlighed.

Dernæst har der været nogen Tale om Forholdet ved Usserød Klædefabrik, baade af den ærede Ordfører og andre ærede Medlemmer. Jeg skal om denne Fabrik sige, at den Maade, hvorpaa man opgør Status der, er sikkerlig noget gammeldags, det skal jeg indrømme, idet man en Gang for alle har sat en Sum til Driftskapital, og man ingen Afskrivning foretager paa de Maskiner, der efterhaands blive gamle, og heller intet Tillæg opfører for de Bekostninger og Nyanlæg, som efterhaands komme, ligesom man ogsaa har ladet Priserne staa, for enkeltes Vedkommende endogsaa fra meget lang Tid tilbage. Den Pris, der for det graagrønne Klæde er sat ved Forhandling med Finansudvalget, nemlig 2 Kr. 44 Øre, har jeg selvfølgelig holdt mig efterrettelig, og jeg har slet ikke ment, at jeg havde